

ЕПАРХИЙСКИ ДУХОВЕНЪ ЛИСЪ
за учен. отъ Прав.-Христ. д-ва при прогимназиитъ.

Урежда
редационенъ комитетъ.

Год. абонаментъ 10 лева.
Единъ брой 1 левъ.

Отгов. редакторъ прот. Д. Андреевъ
Помощ. редакторъ А. Харизанова

„Божии гласъ“ излиза съ
благословението на Н. Ви-
сокопреосвещенство Св.
Варненски и Преславски
митрополитъ г. г. Йосифъ
на всѣко първо число
отъ месеца презъ учеб-
ната година.

Великиятъ постъ

Изправени сме предъ прага на великиятъ постъ. Цѣли 6 седмици ще постимъ. Така е нарешила Св. Православна Църква. Защо е установенъ Великиятъ Постъ?

Първата причина за постднето 40 дни е тази, да подражаваме, до колкото можемъ, на Исуса Христа, който е нашъ учителъ и Богъ. Като постимъ, ние подражаваме на Самия Христа, Който е постилъ заради насъ 40 дни. Той не ни е заповѣдалъ да постимъ 40 дни, но ние се въдушаваме отъ Неговия примѣръ. Преди да почне своята работа на земята, той постилъ 40 дни да ни покаже, че животътъ, трудътъ, работлта искатъ съсредоточаване. Умното дѣло трѣбва да се почва сериозно. Исусъ Христосъ започна и свърши своята работа всрѣдъ насъ много внимателно — показа ни пътя въ живота и истината. Той ни каза: „Примѣръ ви дадохъ, да правите и вие, както азъ правихъ...“ (Евангелие Иоан. 13 гл. 15 ст.). И ап. Петъръ ни спомня това: „Христосъ пострада за васъ и остави примѣръ, да следвате по Неговите стѣпки...“ (1 Петр. 2, 21). Ап. Павелъ пъкъ подсилва тази мисль: „Подражайте на Бога...“ (Ефес. 5, 1).

Втората причина за установяване на великия постъ изхожда отъ задължението на всички насъ да пожертваме своитѣ лич-

ни прищевки и удоволствия, да пожертваме плътскитѣ си удоволствия, за да олекнемъ и свободно да се издигнемъ надъ земното — низината и се подготвимъ до самопожертвуване за другитѣ — ближнитѣ ни. Който е издигнатъ вижда по-добре. Ние се причащаме презъ великия постъ съ Св. Причастие — „Тѣлото и Кръвта Христо-

Добриятъ дѣдо.

ви“, за да подсили Той — Силниятъ Христосъ слабитѣ сили въ насъ за великата работа, що ни предстои. Богъ иска това, така трѣбва да правимъ! Който е длъженъ може...! Човѣкъ е длъженъ да стане духовно живъ, чрезъ великъ постъ да стане великъ...!

очи, за да не бждатъ урочасани. Червениятъ парцали по стрѣхитѣ стоятъ до Младенци (22 мартъ).

На първи мартъ има и такъвъ обичай: изнасятъ всичкитѣ дрихи и завивки на двора и ги изтърсватъ, за да нѣма презъ лѣтото бълхи.

Въ Преславска околия запалватъ метла и обикалятъ съ нея двора и викатъ: „вннъ бълхи, вжтре марта!“

Тоя день на огъня не слагатъ черно котле, за да нѣма по житата главня.

Нѣкъде има обичай на тоя день да пекатъ пшенични тънки питки — пенурки върху прѣстени подници, чирепни. Тия питки се намазватъ съ медъ, натопяватъ въ вода и ги разнасятъ по комшиитѣ. Туй правятъ да се умилостивятъ болеститѣ, т. е. епидемическитѣ болести.

Има много приказки за баба Марта и често тя се рисува като сжщество, което раздава щастие.

А. Х.

1 мартъ - 14 мартъ

На 1 мартъ старъ стилъ 1881 год., точно преди 60 години, ний българитѣ оплакахме най-благородния, най-милостивия, най-добродушния свой освободителъ Царъ Александъръ II. Този руски императоръ бѣ убитъ злодейски отъ наши братя славяни. Нашиятъ благодѣтель, който ни освободи отъ 500 годишното турско робство загина като мъченикъ.

Той, който извърши голѣмо дѣло, похвално дѣло, благородно дѣло и богоугодно дѣло, съ цената на 200,000 скжпи жертви, получи незаслужена отплата. Майки и деца, жени и сестри, братя и сродници безпомощно пролѣха тогава горчиви сълзи за своитѣ убити войници и царя миротворецъ — храбрый руски вождъ императоръ Александъръ II.

Мили българчета, спомнете си този день — 14 мартъ — гиганската борба при Дунава, Плъвенъ, Шипка и др. Спомнете си побѣдата на кръста християнски надъ полумесеца турски; спомнете и се прекръстете — помолете се за злодѣйски убития Александъръ II и убититѣ негови войници — наши братя освободители. Дано тѣзи светци всенародни Богъ възнагради за стореното добро.

Поради тѣхното застѣпничество предъ Бога за насъ и ние благодарнитѣ ще бждемъ добре!

же да позакъснѣятъ.

Другарьтъ му трѣгва и право въ своята кжша. „Жено, рекълъ той на жена си, да знаешъ какво се случи?! Намѣрихме имане, единъ цѣлъ купъ жълтици. Ще стигнатъ за цѣлъ животъ, и за внуци и правнуци. Знаешъ ли какво да направимъ сега? Запали бърже огъня и опечи една пита, като туришъ вжтре повечко отрова. Нима съмъ глупавъ да дѣля паритѣ съ хората, когато мога и самъ да ги ямъ!“

Жената омѣсила питата, турнала вжтре отрова, изпекла я и я дала на мъжа си. Той впрѣга коня и трѣгва да отиде да взема паритѣ.

Другарьтъ му, който останалъ въ гората, напълнилъ си пушката добре и си казалъ:

—Щомъ наближи приятельтъ, ще му пусна единъ куршумъ въ гърдитѣ и свършена работа. Паритѣ ще останатъ само мои. Така и направилъ.

Приблизилъ другарьтъ му съ коня. Той дрѣпва пушката и го преспива на мѣсто. Отива при колата, изважда питата отъ десагитѣ и се наядо добре. Но не се минава много време и той съ страшни мъжки умира. А паритѣ така си и останали.

Кой каквото праеи, за себе си го прави! Не прави на другитѣ злини, да не патишъ и ти зло!

Преразказалъ
Митко Василевъ, ученикъ
„Св. Климентъ“ — Варна.